

עת"א 61194/08/20 - יבגני יזראילוב (אסיר) נגד שרות בתי הסוהר- מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 61194-08-20 יזראילוב(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'
תיק חיצוני:

בפני	כבוד הנשיא רון שפירא
עותר	יבגני יזראילוב (אסיר) ע"י ב"כ עו"ד רונן אביב
נגד	
משיבים	1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים 2. מדינת ישראל

פסק דין

רקע לעתירה וטענות הצדדים:

העותר מרצה את מאסרו ה-3 במספר, בגין עבירות התפרצויות לכלי רכב, גניבות, החזקת כלי פריצה והפרעה לשוטרים במילוי תפקידו. הוא נדון למאסר של שנתיים, חמישה חודשים ועשרה ימים החל מיום 11.09.18, וצפוי להשתחרר ביום 06.01.21. המועד בו הוא יכל לעמוד בתנאים לשחרור מנהלי מוקדם חל ביום 19.08.20. העותר לא שוחרר שחרור מנהלי מוקדם. מכאן עתירתו.

טענות העותר:

העותר מבקש להשתחרר בשחרור מינהלי, בהתאם לסעיף 68 לפקודת בתי הסוהר, על-מנת לטפל בילדיו ובאשתו שנדבקה בנגיף הקורונה, ועל-מנת לסייע בפרנסת המשפחה.

לטענתו, בתקופת השחרור המינהלי הרלוונטית השתחררו אסירים אחרים מאותה קבוצה לה שייך העותר, אשר מאסרם ארוך משלו. לפיכך, הוא טוען לאפליה בלתי-מוצדקת בינו לבין אסירים אחרים.

עוד מפנה העותר אל סעיף 68 לפקודת בתי הסוהר, לפיו, אם ביום הקובע ישנם מספר אסירים בעלי תקופת יתרת מאסר זהה, יש לשחרר את כולם, גם אם בכך סך האסירים יפחת מהתקן. בנוסף, מדגיש העותר את חשיבות צמצום סך האסירים לאור סכנת התפשטות נגיף הקורונה.

עוד טוען העותר כי גודל התא שלו לא עומד בקריטריונים שנקבעו בבג"ץ 1892/2014, שם שב"ס חויב להקצות לכל

אסיר שטח מחיה של 4.5 מ"ר. כפועל יוצא, כך לטענתו, קמה עילה נוספת שלחרורו המנהלי המוקדם.

תגובת המשיב:

שב"ס מבקש לדחות את העתירה. זאת משום שסעיף 68 לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], תשל"ב-1971 קובע כי הנציב יורה על שחרור מינהלי כאשר סך האסירים גבוה מהתקן האפשרי. אך, בתקופה זו סך האסירים עומד בתקן. כמו כן, שחרור מינהלי איננו בגדר זכות מוקנית לאסיר, והעובדה כי לא שוחרר העותר אינה מצביעה על פגם בקבלת החלטה בהליך מינהלי, כך שאין עילה להתערבות ביהמ"ש. בנוסף, טוען שב"ס, כי מצב רפואי איננו שיקול רלוונטי לשחרור מינהלי, אלא לשחרור מוקדם על-ידי ועדת שחרורים מיוחדת, אליה לא פנה העותר.

לעניין טענת האפליה שהעותר העלה, המשיב טוען כי לא מדובר באפליה, אלא בשיטת שחרור מינהלי חלקי, שלעיתים מובילה לכך שייתכן מצב בו אסיר פלוני ישוחרר לפני אסיר אלמוני, למרות שיתרת מאסרו של פלוני ארוכה משל אלמוני (בהתאם לחלוקת הקבוצות).

עוד מציין המשיב כי לא מדובר בהפעלת שיקול דעת לגבי זהותם של האסירים, והתייחס למקרים הפרטניים שהעלה המשיב לגבי שחרור של אסירים ספציפיים, שלגישת העותר מהווה אפליה. הסביר המשיב כי הם משתייכים לקבוצות שונות, וכך נוצר המצב כפי שתואר בדוגמא דלעיל.

דין והכרעה:

לאחר שנבחנו טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין העתירה להידחות, מהטעמים שיפורטו להלן.

כאמור, העותר מלין על כך שלא השתחרר בשחרור מינהלי, וסובר כי ההחלטה שלא לשחררו נגועה בטעמים פסולים.

כפי שציין המשיב, שחרור מינהלי איננו זכות מוקנית לאסיר; סעיף 68 לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש] התשל"ב-1971 קובע כי כאשר סך האסירים עולה על תקן הכליאה, יש לשחרר אסירים מסוימים בהתאם לקריטריונים שנקבעו, בטרם השלמת תקופת מאסרם. מדובר בכלי להתמודדות עם עומס וצפיפות, ולא כשחרור בזכות [רע"ב 7397/17 **מחמד אבו זאייד נ' שב"ס** (01/12/2019)].

בנוסף, הלכה פסוקה היא שבית המשפט לא יבוא בנעליה של הרשות המינהלית, ולא יחליף את שיקול דעתה בשיקול דעתו. לא מצאתי כי נפל פגם בהחלטת שב"ס, ואין מדובר באפליה כפי שטען העותר; בדוגמאות שהביא העותר לחיזוק טענתו, טעה העותר בשייכו את אותם אסירים לקבוצתו שלו. יתרת תקופת המאסר של אותם אסירים אמנם ארוכה יותר, אך בהתאם לנהלי שב"ס ולחלוקת הקבוצות, ההחלטה על שחרורם נכונה ואינה נגועה בטעמים פסולים.

נעיר, בהקשר זה, כי יתכן שהבהרת אמות המידה לקיצור מאסר בדרך של שחרור מנהלי מוקדם הייתה מונעת חלק

מהעיתירות לעניין זה. העדר הבהירות והשקיפות הציבורית יוצרת תחושות של אפליה וקיפוח וניתן היה ליתרן לו אמות המידה היו גלויות וברורות. ראוי כי שב"ס ישקול את הנושא. עם זאת, ומעבר לטענה כללית בעתירה על אפלה וכד' לא הצביע העותר על כל פגם בהחלטה שהתקבלה, לא בהליך ולא בשיקול הדעת המנהלי לעניין בחירת האסירים ששחררו שחרור מנהלי מוקדם.

לעניין התפשטות נגיף הקורונה, יש לציין כי לאחרונה דחה בג"ץ על הסף עתירה לעדכון תקן הכליאה ולצמצום ההתפשטות בבתי הסוהר. בג"ץ קבע כי מדובר בטענות דומות לאלו שהועלו בבג"ץ 2234/20, ובשל סמיכות הזמנים והיעדר שינוי משמעותי במצב הקיים, לא ראה טעם לדון בכך שוב [(בג"ץ 3300/20 המוקד להגנת הפרט נ' שירות בתי הסוהר (24/06/20)].

לעניין עמידה בדרישות בג"ץ "שטח המחיה" (1892/2014), מותב זה קבע לאחרונה כי שב"ס לא נדרש לעת הזו לקיים התנאי שנקבע בפסק הדין שעניינו מרחב מחיה של 4.5 מ"ר לאסיר [עת"א 16863-08-20 חבישי כמאל נ' מדינת ישראל (16/09/20)].

לאור המפורט לעיל, העתירה נדחית.

יש להעביר את פסק הדין לב"כ הצדדים וכן לעותר באמצעות מחלקת האסיר בשב"ס.

ניתן היום, י"ג תשרי תשפ"א, 01 אוקטובר 2020, בהעדר הצדדים.

רון שפירא, נשיא